

Opnieuw een heerlijke, vrolijke en spicy feelgood!

HILDE VEEREN, SCHRIJVER VAN DUINROOS

Dominique Lap

Thee, chocola, deur op slot
en lezen maar!

Dominique Zap

**DE
VUUR
OPAAL**

UITGEVERIJ DE GOUDEN KERS

Instagram: lapdominique
TikTok: readingtheromance
www.dominiquelap.nl

ISBN 978-90-8338540-2
ISBN (e-book) 978-90-8338541-9
Eerste druk september 2024

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio Amsterdam
Illustraties: M.R.P. Lap
Opmaak: Sander Pinkse Boekproductie
Auteursfoto: Michael Graste

© 2024 Dominique Lap

Elke gelijkenis in dit fictiewerk met bestaande locaties,
gebeurtenissen en/of personages berust op louter toeval.

Niets van deze uitgave mag openbaar gemaakt worden door
middel van druk, fotokopie, internet, sociale media of op
welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

*Voor mijn zus Margriet,
die wijzer is dan tien stoïcijnen bij elkaar.*

*En natuurlijk voor Mr. Lap:
er zijn geen woorden voor mijn liefde voor jou.*

Florine

*B*ritt zette de laatste volle tas naast Florine neer en ging rechtop staan, haar handen in haar zij. ‘Je hebt te veel.’

‘Denk je?’ Florine keek naar de stapel stokbroden, kratten bier en flessen martini, spa, cola, tequila en prosecco die ze eerder die dag al had gehaald.

‘Veel te veel!’ Britt liep lachend de woonkamer in. ‘Nou ja, beter te veel dan te weinig.’ Met haar jas nog aan, plofte ze op de bank. ‘Waarom vier je je verjaardag eigenlijk niet gewoon in de galerie?’

Florine pakte twee glazen uit de kast en keek hoe Britt haar benen half over het beige fluweel drapeerde. ‘Kijk uit met je schoenen,’ zei ze, terwijl ze de kraan opendraaide om de glazen te vullen.

‘Ze raken de kussens niet.’ Britt liet desondanks haar voeten weer van de bank af glijden. ‘Maar het zegt eigenlijk precies wat ik bedoel. Je hebt morgen vijftig man over de vloer, in een huis dat niet van jou is. Waar je op past!’ Met een armzwaai gebaarde ze naar de woonkamer.

Florine keek mee naar de frisse witte muren, het lichte parket en de crèmekleurige meubels. Het zou absoluut logischer zijn. Maar de galerie voelde als werk en haar dertigste verjaardag vieren op haar werk, dat zag ze niet zitten.

‘Nou?’ vroeg Britt.

Florine schrok op uit haar gedachten. ‘Wat?’ vroeg ze.

Britt trok haar wenkbrauwen op.

‘Oh, eh, ik heb gebeld. Het mocht, was geen probleem,’ antwoordde ze, terwijl ze met twee glazen water aan kwam lopen.

‘Gek, echt?’ Britt strekte haar arm uit.

Florine keek weg. Het was geen probleem geweest om twintig mensen te ontvangen. Maar inmiddels stond het aantal op vijftig. Dacht ze. Ze was gestopt met tellen. ‘Ik schuif alles wat beige is, gewoon naar de slaapkamer.’

‘Oh, da’s een goed idee.’ Britt dronk haar glas leeg en met een klap zette ze het op tafel. ‘In elk geval: tijd om te gaan. Zie je morgen.’ Ze stond op en ritste het laatste stukje van haar dikke jas dicht. ‘Milo en ik zijn er om een uur of negen.’

‘Fijn.’ Florine liep met haar mee naar de voordeur. ‘Dankjewel voor je hulp vandaag,’ zei ze, en ze omhelsde Britt kort, voor ze haar zwaaiend uitliet.

Met haar telefoon plofte ze op de bank en ze scrolde een paar minuten door haar Instagramfeed, toen er plots een harde klap van een dichtslaande deur klonk, die doorgalmde tot in de keuken.

Was dat in de woning naast haar? Het appartement stond al een tijdje te koop. Bewegingloos luisterde ze met de telefoon in haar hand.

Er klonk geroezemoes.

Even kijken. Zachtjes liep ze naar de voordeur en keek door het gaatje, haar oog gericht op het trapgat van het appartementencomplex.

Een makelaar die ze vaker beneden had gezien, begroette iemand die ongehaast de trap opkwam.

Een man.

Eenmaal boven, torende hij boven de makelaar uit. Florine kneep haar oog toe en probeerde zijn gezicht beter te zien, maar ze kwam niet verder dan brede schouders, een

donkerblonde baard en een blauwe muts waar blond haar onder vandaan krulde.

Oh, een aannemer natuurlijk.

Maar toen hem wat werd gevraagd, antwoordde hij met een zwaar Amerikaans accent. Florine duwde haar wang nog iets verder tegen de deur, plakkend tegen de lak.

De makelaar praatte door en terwijl hij kloppend op zijn zakken de sleutel zocht, strekte de Amerikaan zijn arm uit. Zijn hand streek over de smalle houten designlatjes van het plafond. Daarna keek hij rond, tot zijn oog op haar deur bleef hangen.

Florine onderdrukte de neiging om haar hoofd weg te trekken, zodat de plotseling veranderende lichtval haar niet zou verraden.

‘Wie zijn de burenen?’ klonk zijn stem.

‘Een oudere vrouw, geloof ik.’ De makelaar stak de sleutel in het slot en met de zwier van een circusdirecteur deed hij open. Komt dat zien!

Florine glimlachte. Gelukkig woonde er nog niemand naast haar als ze morgen haar feestje gaf.

Mark

*M*aanden had hij gezocht naar een normaal huis, maar alles was hier klein: huizen, winkels, parken, auto's, zelfs de zakken chips.

Voordat hij naar de zoveelste bezichtiging vertrok, belde hij Charlotte. 'Herinner mij er even aan, waarom ik Michigan heb achtergelaten,' klaagde hij, onderuitgezakt op de bank.

'Het was je eigen idee,' antwoordde ze. Haar droge non-sense stijl was eigenlijk heel Nederlands. Als ze over een paar maanden bij hem kwam wonen, integreerde ze vast binnen een dag. Terwijl hij voor de helft Nederlands was.

'Had je de foto's van de taart al bekeken?' vroeg ze.

Hij had er totaal niet meer aan gedacht. 'Ik vond ze allemaal goed.'

'Maar wil je drie of vijf lagen? We kunnen zelfs voor zeven gaan?'

'Drie is goed.'

'Zeker weten? Eén laag voor elk jaar dat we samen zijn?'

'Waarom vraag je het, als je al hebt gekozen?'

Ze lachte. 'Oké, vijf.'

Hij ging rechtop zitten. 'Ik moet zo gaan, anders staat de makelaar te wachten.'

'Overdenk het niet zo en hak de knoop door. Geen huis, geen huwelijk!' zei ze, voor ze ophing.

Mark wist wel dat ze een grapje maakte. Een apparte-

ment, rijtjeshuis of villa, het was voor Charlotte allemaal goed zolang het maar groter was dan wat hij nu had. Maar voor hem betekende het meer. Warmte. Een plek voor nieuwe herinneringen die gewoon moest kloppen. Zoals het huis dat hij vorige week had gezien, liggend aan een parkje waar kinderen konden spelen. Een droomhuis. Ondanks dat hij dik had overboden, had hij misgegrepen en dus was hij weer terug bij af.

Traag kwam hij overeind en pakte zijn jas en sleutels. Eenmaal buiten trok hij zijn muts over zijn oren, het was absurd koud voor begin maart.

Moeders met kinderen en fatbikes ontwijkend, zette hij twintig minuten later zijn fiets voor een appartementencomplex, naast de scooter van de aankoopmakelaar. Hij belde aan en de deur ging open.

Kalm liep hij de trappen op. Het zag er solide uit, met mooie materialen gemaakt. Binnen liepen ze snel door de kamers, over het balkon en het dakterras.

Het haalde het niet bij het huis dat hij vorige week had gezien. Maar het was precies wat hij eerder had gezocht en overdenken had geen zin.

Voor de deur schudde hij de hand van de makelaar. ‘Bied maar,’ zei hij en ze namen afscheid.

’s Avonds lag hij wakker. De donkere gordijnen lieten een beetje licht door en na anderhalf uur turen, sloeg hij het dekbed weg om een glas water te pakken. In de spiegel keek een vent van vijfendertig jaar terug. Een vent die een huis ging kopen, ging trouwen. Hij klikte het licht weer uit en zette de wekker wat vroeger.

De volgende ochtend gaf de dikke bewolking een sombere start. Mark zette de fiets voor het statige pand van zijn bedrijf. De verwarming was aangesprongen en de showroom rook naar parketlak vermengd met palissander en eikenhout.

In de keuken roerde hij door zijn koffie en bleef staan kijken naar een kat in de tuin van de bureu. Hij schrok op van zijn telefoon.

‘Geaccepteerd,’ zei de makelaar.

Mark knikte, ook al zag niemand het. ‘Ik heb haast,’ zei hij. ‘Kan ik volgende week de maten opnemen voor de vloer?’

‘Ik breng de sleutels wel even, dan kun je er vanavond al in. Eigenlijk mag het niet, maar omdat je een expat bent, strijk ik met de hand over mijn hart.’

‘En omdat je nu van mij af bent?’

‘Haha,’ lachte de makelaar, maar hij ontkende het niet.

De keiharde muziek was al te horen toen hij de straat in reed, samen met het lallende geschreeuw. Op driehoog, stonden vijf mensen op een balkon. Eén snoof een lijntje coke en gooide met een dramatisch ‘Shiiiiit’ zijn hoofd naar achteren.

Dat was naast zijn huis. Zijn nieuwe, dure huis van anderhalf miljoen. Oké, technisch gezien was het nog niet helemaal van hem, maar hij had geen opties meer. Of tijd.

Godverdomme.

Vol adrenaline pakte hij de sleutel. Hij wachtte niet op de lift en liep met drie treden tegelijk de trap op.

Een rustige buurt en een rustig appartement, herhaalde hij in zijn hoofd. Wat een gelul. Verkooppraatjes. Morgen belde hij die makelaar. Of straks, vrijdagavond of niet. Jezus, wat zou Charlotte hier wel niet van zeggen?

Boven stond de deur naast zijn huis halfopen. Gelach, geroep en harde muziek overstemden de hele hal.

Twee meisjes stapten giechelend de hal in en verstomden toen ze hem zagen. ‘Hier is het!’ lalde de één en zwaaide met haar arm uitnodigend naar binnen. De ander liet haar blik ongegeneerd over zijn lichaam glijden. ‘Hal-lo,’ zei ze waarderend.

‘Fuck,’ zei hij zachtjes en perste zijn lippen kwaad op elkaar. Met twee stappen stond hij voor zijn appartement en opende de deur. Binnen klonk het veel rustiger. In elk geval was het huis goed geïsoleerd.

Hij keek het halletje rond. Kon hij nog onder de koop uit? De rolmaat in zijn hand voelde ineens overbodig. Hij liep de woonkamer in en bleef even staan kijken. Het appartement was mooi, maar de stampende herrie verpestte het.

Door de grote ramen zag hij de feestvierders lachen en praten op het naburige balkon. Het kon geen kwaad even zijn gezicht te laten zien. Zijn boze gezicht, want hij wist dat hij met één blik mensen de stuipen op het lijf kon jagen. Een beetje dreigend dichtbij gaan staan hielp ook vaak uitstekend.

Hij zwaaide de balkondeur open en liep beheerst naar links.

Een blonde vrouw met een brutale blik keek op en zei iets tegen iemand naast haar. Ze stak haar hand uit, maar hij negeerde het gebaar en keek naar binnen.

‘Wie woont hier?’ vroeg hij bars. Pas daarna keek hij naar de vrouw voor zich, die haar hand weer had laten zakken.

‘Florine,’ antwoordde ze en wees naar binnen.

Hij deed zijn best om niet te staren naar het rode haar. Niks oudere vrouw. Hij trok zijn blik los en keek naar de andere gasten. Een roze suikerspin kletste met iemand met twee knotjes en een kerel vol tattoos gooide een blikje op, dat behendig werd gevangen door een ander met opgeschoren zwart haar.

Wat een ongelooflijke puinhoop. Woest draaide hij zich om en met een knal gooide hij de balkondeur dicht. Weer binnen haalde hij zijn handen door zijn haar. Focussen, hij moest focussen. Hij kneep zijn ogen dicht, maar keek met een ruk op toen de muziek twee keer zo hard werd gezet.

Drie seconden stond hij stil, voor hij in beweging kwam.

Florine

*G*efeliciteerd!’ Amy omhelsde Florine in de gang vol jassen. ‘En? Zit je 8-ball er al?’ riep ze, boven de muziek en het geschater uit.

Florine hield haar onderarm op. Het transparante folie, vlak boven de binnenkant van haar pols, liet een zwarte biljartbal met een acht zien.

‘Cool!’ Amy liet haar jas van haar schouders glijden. ‘Ik dacht dat ik een van de eersten zou zijn,’ zei ze, terwijl ze de bomvolle woonkamer in keek, waar enthousiast kletsende kunstenaars, ontwerpers en fotografen het ene na het andere glas soldaat maakten.

‘Nee, het is al aardig druk.’

Amy knikte en zocht een plekje op de overvolle kapstok.

‘Leg maar op bed.’ De bel ging opnieuw en Florine zwaaide in de richting waar Amy heen moest lopen. ‘En kijk uit voor mijn miniatuur dat ernaast staat. De verf is nog nat!’ riep ze haar na.

Haar broertje Jasper stond met een blondine op torenhoge hakken aan zijn arm voor de deur.

‘Hé zus,’ Jasper draaide zich naar zijn nieuwste aanwinst en hielp haar uit haar grijze nepbontje.

‘Hiiiiiii.’

Florine keek sprakeloos naar haar tanden, die spierwit afstaken tegen de spraytan en koraalkleurige lipstick.

‘So, *you are Jasper’s big sis!*’

Oh, ze was Brits.

‘Yes. Klopt. Hallo,’ zei Florine. ‘Jassen in de slaapkamer.’

Jasper drapeerde een arm om de jonge vrouw heen, terwijl ze naar binnen liepen.

Florine keek naar de eindeloos lange benen die onder het glitterrokje vandaan kwamen. Ze vermoedde dat het haar niet alleen om het geld te doen was. Jasper was vierentwintig, knap, grappig en succesvol. Al was dat laatste misschien een groot woord: hij had mazzel met crypto.

Ze stond nog met de deurkruk in haar hand toen ze twee mensen uit de lift zag stappen. Roze haar deinde naast twee gitzwarte knotjes. ‘Tess! Wat gezellig!’ Ze kreeg een enthousiaste zoen.

‘Ik kijk uit naar mijn expositie!’

‘Ik ook. Ik weet dat het een succes wordt, je werk is zo mooi!’

‘Wanneer kom je het halen?’

‘Ik denk over twee weken.’ Florine moest het even checken met Britt, die altijd reed. ‘Kom.’ Ze trok Tess mee naar binnen. ‘We laten de deur gewoon open. Volg mij voor drank!’

Florine draaide zich om en liep de woonkamer in.

Muziek en geschater kwamen hen tegemoet.

‘Wow, druk al!’ Tess gebaarde naar de keuken. ‘Wij pakken even een wijntje!’

Florine knikte, draaide zich om en botste op tegen Art, een rusteloze kunstenaar die ze vorige maand voor het eerst had ontmoet. Zijn zelfgekozen naam sierde in drie grote blokletters zijn onderarm en daarboven zat een hoeveelheid losse cirkels en blokken, passend bij zijn kubistische fase.

Art drukte een zoen op haar wang en sloeg zijn arm om haar heen, die een beetje lager zakte, tot aan de rand van haar spijkerbroek.

‘En? Hoe gaat het met mijn favoriete galeriehouder?’

lachte hij, terwijl zijn donkere krullen speels meebewogen.

‘Beter dan ooit,’ flirtte ze.

Art boog zich naar haar toe. ‘Ik heb nieuw werk, ik wil het laten zien,’ zei hij, dicht bij haar oor.

‘Ik kijk ernaar uit.’ Zijn werk was niet echt haar stijl, maar dat wilde niet zeggen dat anderen het niet mooi vonden.

‘Oké,’ zei Art en keek haar een seconde intens aan.

Ze sloeg haar ogen neer, zo intiem voelde het.

Art glimlachte en kneep in haar heup, maar liet haar daarna los om iemand anders te begroeten.

Hè, zelfs na vier maanden moest ze echt nog wennen aan de kunstwereld.

Gauw pakte ze een cocktail en liep naar haar vriendinnen.

‘Jarige!’ Britt hield haar glas omhoog en Florine tikte het aan met het hare.

Led Zeppelin begon te spelen en een jongen die ze niet kende speelde luchtgitaar. Hoeveel mensen waren er? Zestig? Zeventig? Iemand stak zijn hand op. ‘Roodhaar!’ zei hij. Haar geuzennaam. Ze lachte en zwaaide terug.

Britt boog even voorover om wat te zeggen tegen Milo, die naast Jasper zat, en kwam weer omhoog.

‘Zeg,’ begon Amy, boven de muziek uit. ‘Hoe gaat het met je rockster, Mr. X? Gaat hij nog touren?’ Ze keek geïnteresseerd over haar drankje.

Britt haalde haar schouders op. ‘Touren is niet zo leuk als je denkt,’ zei ze. ‘Al die gekke fans.’

‘Je was zelf een gekke fan,’ zei Amy met een sluwe lach, refererend aan Britts oude obsessie voor Mr. X.

‘Ik was fan, maar niet gek. Ik ben altijd professioneel gebleven.’

Florine schaterde.

Britt lachte net zo hard mee. Ze wás een knettergekke fan geweest, voordat ze de wereldberoemde zanger in het echt

ontmoette. Ze keek op. ‘Gek, hè? Stel dat ik Milo niet had ontmoet, dan had ik Mr. X niet leren kennen. Dan was ik nooit naar Connecticut gegaan en was ik nu geen agent van zijn werk.’

Florine zuchtte. ‘Mr. X kan alles. Zingen, schilderen...’

‘Seksen,’ vulde Amy aan.

‘Ssst.’ Britt keek snel naar Milo, al kon hij hen niet horen vanwege de harde muziek.

‘Wat?’ begon Amy. ‘Milo weet het toch? Het was nota bene uit, door hem!’

‘Ja, maar dat gaan we er niet extra inwrijven.’ Britt boog samenzweerderig naar voren. ‘Al was het geweldig!’ zei ze, en ze schaterden het alle drie uit.

Florine keek naar het drijvende limoentje in haar glas. ‘Schildert hij nog, of werkt hij vooral aan muziek?’ vroeg ze.

‘Beide, maar hij maakt best veel schilderijen.’

‘Te veel?’ vroeg ze, met opgetrokken wenkbrauwen. De sexy popart, vol verwijzingen naar de jaren vijftig, was haar favoriet. Als die bij haar hing, zou ze een van de meest gevierde galeriehouders van Nederland worden, met het werk van een rockster aan de muur.

Britt schudde haar hoofd. ‘Hij is trouw aan zijn huidige galerie in Parijs.’

‘Oké.’ Florine knikte alsof ze het begreep. Het irriteerde haar een heel, héél klein beetje dat Britt altijd nee zei. Maar ze was nog niet klaar. Uiteindelijk zou Britt ja zeggen, het was gewoon een kwestie van tijd. Ze nam een flinke slok van haar drankje.

Amy was alleen nog niet klaar met het onderwerp. ‘Maar hij ging toch nog op tournee?’ vroeg ze.

‘Ja,’ begon Britt, hard om boven de muziek uit te komen. ‘Volgend jaar...’

Florine voelde haar telefoon vibreren in haar kontzak en draaide even weg om te kijken wie het was.

Niet dat dat zin had, Amy en Britt keken automatisch mee.

DE KLOOTZAK stond er. Eronder verscheen een zinnetje. 'DE KLOOTZAK belt...'

'Laat 'm gaan,' zei Britt. 'Die zit toch ver weg.'

Florine bleef besluiteloos staan.

'Sop. Gaarkoken.' Amy knikte erbij alsof het een normale zin was.

'Maar als ik niet opneem, denkt hij dat ik nog steeds een zielig vogeltje ben.'

'Kan jou het wat schelen?' zei Amy.

Maar het kon haar wat schelen en ze nam op.

'Luu..' begon ze, maar stopte. Ze noemde hem geen Luuk meer. 'Lucas.' Dat klonk als Judas, de verrader, en dat was precies de bedoeling.

'Hé Fl...ne,' klonk het maar net boven de harde muziek uit.

'Wacht, ik loop even naar de slaapkamer,' zei ze en baande zich een weg tussen de mensen door.

De muziek was achter de gesloten deur nog steeds te horen, al was het iets zachter. Haar schildersezal stond naast het bed en ze duwde wat jassen weg zodat er geen verf tegen het miniatuurtje aan kwam. Daarna ging ze op de beige bank zitten, die nu in de hoek van de slaapkamer stond.

'Gefeliciteerd!' zei Lucas. 'Heb je een feestje?'

'Ja,' zei ze simpel. Het liefst wilde ze opscheppen over haar nieuwe leven, maar ze hield zich in, dan lag het er te dik bovenop.

'Zijn Amy en Britt er ook?'

'Ja,' antwoordde ze.

'Haha, gezellig. Zeg, ik wilde je een fijne verjaardag wensen, dertig!'

Op dat moment kwam er weer een vage bekende binnen om zijn jas te dumpen.

Ze zwaaide en stond op om naar de aangrenzende badkamer te lopen, waar het nog iets rustiger was.

Gek genoeg wist ze niets meer te zeggen, maar Lucas begon weer te kletsen. 'Hoe gaat het in je galerie?' vroeg hij geïnteresseerd.

'Heel goed,' schepte ze op. 'En hoe is het in Australië?'

'Geweldig! Het weer is hier altijd goed! Je zou ook eens moeten komen!'

Hè? Florine keek verrast naar de telefoon in haar hand. DE KLOOTZAK las ze opnieuw en vol verbazing lachte ze zachtjes. 'Heel aardig, maar nee.' Moest ze echt uitleggen waarom ze nooit langs zou komen? Ineens wilde ze ophangen. Het was genoeg.

'Zeg, het is druk hier, ik ga naar mijn gasten.'

'Oh ja, ja, natuurlijk,' zei Lucas.

Ze zei gedag en legde haar telefoon neer op de wastafelrand. Een beetje wazig van de drie cocktails bekeek ze haar spiegelbeeld en trok haar beha recht. Ze streek haar haar glad, lachte en knikte.

Ze zag er geweldig uit! Ze had een tattoo! Ze was cool! Weg was de zielige, in de steek gelaten, zorgzame lieverd. Een vamp was ze, een muze! En het was weer tijd om die muze te zijn. Ze deed net wat extra lipstick op toen ze twee stemmen hoorde.

'Het is leuk.'

Florine draaide zich om. Wie waren dat?

'Hm,' hoorde ze. Een mannenstem.

Met twee passen liep ze naar de deur en keek door het kiertje.

Art stond naar haar miniatuur te kijken, samen met een jonge vrouw.

'Leuk is niet goed genoeg,' zei hij.

'Ze is wel een goeie galeriehouder.' De vrouw draaide zich naar Art. Ze had enorme borsten, waar hij kort naar keek.

‘Soms moeten mensen het daar bij laten,’ zei hij. ‘Ze hebben niet allemáál jouw talent.’

De vrouw giechelde en volgde hem de kamer uit. Arts hand, vol tatoeages, sloot de deur.

Was haar werk niet goed? Onzeker liep ze de badkamer uit naar haar schilderijtje. Ze bestudeerde het even en pakte het op om het onder het bed te schuiven, maar bedacht zich. De pot op met ze! Dit was haar verjaardag! Ze zette het terug en met grote stappen beende ze het feestgedruis weer in.

Iemand duwde tegen haar aan en riep heel hard: ‘Heeeee, goed feestje!’

‘Jaaaa!’ riep zijn vriend en klotste wat bier over haar décolleté. Hij wilde het wegvegen, maar bedacht zich net op tijd. ‘Oeps, sorry!’ grijnsde hij. ‘Kon nog maar net van je afblijven.’

Zie je wel, ze was een succes! Ze lachte en blikte rond. Amy stond buiten bij de rokers, zwaaide en kwam naar binnen. ‘Heb je al een leuk snoepje voor vanavond uitgezocht?’ vroeg ze toen ze naast Florine kwam staan.

‘Kom op zeg,’ zei Florine en dacht aan Art. ‘Ik ga niet naar bed met dit, dit...’ Haar arm zwaaide over de gasten.

‘Oh, dus Art en jij...’ begon Amy.

‘Nee, geen Art vanavond. Nooit.’

‘Fijn. Ik mag hem niet.’ Amy viel even stil. ‘Ik dacht dat je nog geen burens had?’ zei ze, terwijl ze naar de andere kant van de woonkamer keek.

‘Heb ik ook niet.’

‘Jawel,’ zei Amy. Met een glitternagel wees ze naar voren. ‘Ik sprak hem net op het balkon.’

Florine keek mee en zag een grote gestalte boven de rest uittorenen. Het was de Amerikaan van de vorige dag in de hal. Ze herkende hem, niet aan zijn gezicht, maar aan zijn flinke postuur. Wat deed hij hier? Ze bestudeerde zijn half-

lange haar dat met slag om zijn knappe gezicht lag en krulde in zijn nek. Met zijn donkerblonde baard en rechte schou- ders kon ze in een oogopslag zien dat met hem niet te spot- ten viel.

Op dat moment kruisten hun blikken elkaar en ging er een schok door haar heen. Het was al even geleden dat ze sprakeloos naar iemand had gekeken.

Hij staaarde terug, zijn knalblauwe ogen vernauwden zich even.

Daarna draaide hij zich om naar de box en trok de stek- ker eruit. De onmiddellijke stilte deed alle gesprekken tege- lijkertijd verstommen.

‘Gast! Je kunt niet zomaar de muziek uitzetten!’ riep Art kwaad, maar na één vernietigende blik van de Amerikaan slikte hij zijn protest in. Om zich heen kijkend vouwde hij zijn armen eerst op en liet ze daarna onhandig langs zijn li- chaam zakken.

Florine keek weer naar de man, die zich zonder excuses omdraaide om weer weg te lopen.

‘Hé!’ riep ze. Met drie grote stappen liep ze op hem af en pakte zijn arm. ‘Zomaar binnenlopen, ben je gek gewor- den?’

Hij staaarde even naar haar hand en ze liet los. Daarna keek hij traag op, zijn blauwe ogen uitdrukingsloos. ‘Ik belde aan. Niemand reageerde. De deur was open,’ zei hij, met een Amerikaans accent.

‘En dan zet je de muziek uit?’

Hij knikte langzaam. ‘Absoluut, veel te hard.’

Niet te geloven.

‘Het minste wat je kunt doen is even je excuus aanbiede- den,’ zei ze.

‘Dit jouw feestje?’ vroeg hij.

‘Ja,’ zei Florine beheerst. Ze wilde zich niet laten inti- mideren door zijn boosheid. En door zijn knappe gezicht.

‘Mijn huis en mijn feestje.’ Ze haalde diep adem. In haar vorige leven als advocaat had ze wel vaker zulk soort kerels tegenover zich gehad. Weinig emotie tonen en vriendelijk blijven was het devies. Ze stak haar hand uit. ‘Florine Braspenning.’

Verbaasd door het gebaar ging hij rechtop staan en na een seconde omvatte zijn hand, warm en groot, die van haar. ‘Mark Rutherford.’

‘Het is mijn verjaardag,’ verklaarde ze.

Zijn blik gleed over haar gezicht, terwijl hij haar hand bleef vasthouden. Het was een beetje ongemakkelijk zoals iedereen om haar heen meekeek. Mark liet los en keek de woonkamer rond.

Jasper zette de muziek weer aan, wat zachter dan daarvoor. Vanuit haar ooghoek zag ze dat mensen weer met elkaar aan de praat raakten en Art zijn gekrenkte ego probeerde op te krikken door woest te dansen.

Mark keek er drie seconden naar, tot zijn blik weer op haar rustte. ‘De makelaar zei dat hier een oudere vrouw woonde. Je moeder?’ zei hij, boven de muziek uit.

‘Nee, ik woon hier.’

‘Oké,’ zei hij verbeterd. ‘Ik kocht dit huis.’ Hij wees een keer priemend naar links.

‘Leuk! Welkom in de buurt,’ zei Florine en lachte om haar eigen grap. ‘Wil je ook wat drinken?’ vroeg ze glimlachend, ook al wist ze dat hij nee zou zeggen.

Mark staarde haar aan. Daarna opende hij zijn mond. Maar voor hij wat terug kon zeggen, klonk er een hard bonkend geluid.

‘Kijk uit!’ schreeuwde Milo. Kennelijk te laat, want er volgde een knal.

Florine draaide zich om.

Art pakte een schilderij op. Florine zag zowel zijn grote ogen van schrik, als de splinters van de lijst.

‘Shit,’ zei ze half tegen zichzelf, half tegen Mark.

Maar Mark had zich al omgedraaid en liep zonder nog wat te zeggen de deur uit.